

Храмовият празник - Петковден



Отбелязване на храмовия празник - Петковден на църквата "Св. Петка Търновска" в кв. "Левски" - Балчик.

Фотоархив: Георги ПЕТКОВ

Всяка година Православната църква отбелязва тържествено определени за Св. Петка ден - 14 октомври. Това е и храмовият празник на черквата в кв. „Левски“, която носи името на преподобната Св. Параскева - Петка Търновска, обичаната и почитана от нашия народ светица.

Св. Петка, преподобна Параскева Българска, живяла в 10 - 11 век. Родена в гр. Епиват, Тракия, от родителите българи. Нейният живот и посмъртните и чудеса са описани в житие от старобългарския писател Св. Патриарх Евтимий. Мощите на светицата почивали в

Търново, в църквата, носеща нейното име от 1238 година до завладяването на столицата от турците. Пренасяни са на различни места - в Цариград, в Сърбия и били положени в румънския град Яш през 1641 година, където се пазят до днес и привличат много поклонници.

В църквата „Св. Петка“ дойдоха на този ден много балчиклии, а съста и гости от други места, имаше представително присъствие и от Румъния. Празничната литургия бе отслужена от балчишките свещеници Г. Петров и Стратия с активното участие на архимандрит Методий и отци - гости от

Добрич, Варна, Пловдив. В песнопенията, наред с балчишките хористи от църквата, участваха хористи и от Варна, а сред тях възвиси красив глас и нашата Светлана Иванова. Това подсили празничната атмосфера в храма и създаде настроение, много подходящо за изразената обич към почита-

ната светица. Празникът продължи по каноните на нашата православна църква, отслужен с много старание и почит свещениците. Присъстващите участваха в църковния ритуал с желание и уважение, което изразява оттошението на обикновените хора към светите личности от нашата

православна църква. Към личностите с праведен живот, изпълнен с щедро служене и помощ за нуждаещите се, за страдащите... Оттам и почитта и възхищението. И най-вече - пример за подражание, който може и в наше време да се следва. Има, има начини!
Мария АНДРЕЕВА

Петранка Божкова - поетичен проповедник за нас Представяне на стихосбирката „Време за песен“



Поетесата Петранка Божкова даде първия си автограф на поета Георги Йовчев, автор на статията за нея. Фото: М.КОСТОВА

На 22 октомври 2013 г. в малката зала на ч-ще „П.Хилендарски“ Балчик добричката поетеса, журналистка от Радио Варна и наша приятелка Петранка Божкова представи книгата си „Време за песен“. Тя е родена в с.Лясково, Добричка област и за нея е един езотеричен Еклесиаст, навлязъл дълбоко в битието ни със своята тайнственост и подбрана проповедност.
Петранка Божкова

е носителка на много първи награди и отличия в национални конкурси и според мен най-авторитетно е участието и и наградата от Националния поетичен конкурс, посветен на Христо Фотев / 25.03.1934 - 27.07.2002/. Тя публикува стихове във в-к „Словото днес“, в списанията „Антимовски хан“, „Пламък“, „Везни“, „Знаци“, в различни поетични антологии и сборници.

Самото име на стихосбирката „Време за песен“ прозвнява струнно в съзнанието ни като изповед, откровение, проповед на доброто. 33 са стихотворенията. На 33 г. Иисус е разпнат на Кръста. Всички стихове са капки вода от преживени мигове на прозрение и щастие. Поетесата ни подсъеща какво трябва да правим в „Спешно“: „Да тръгна през тревата. Боса/като дете след пеперуда./Да грабна няколко въпро-

са, /които посред нощ ме будят...“ Оптимистичен е завършекът в „...Но още тичам“: „Мечтая да съм птица, за да мога/над дребните си грижи да прелитам./По-близо до небето. И до Бога...“
С думи, близки и до непосветените в сакралната поезия, Петранка Божкова ни въвежда в конкретното ни битие. Защото „За всичко си има време, време има за всяка работа под небето“. Не знам колко пъти поетесата е препрочела „Еклесиаст“ от нашата Библия, но със свои думи тя ни доказва, че срещу някои факти може да воюваш, но срещу цялата истина - никога. А истината в изкуството е една. Защото е вечно. Във „Време за песен“ четем поетическия съвет: „...Дошло е време думи да редим/за песен и за плач, или за двете./А после? После пак ще продължим./Нали и после слънцето ще свети?“
Петранка Божкова

вярва в силните думи. Тя ги използва, за да изрази с тях силни преживявания, които като че ли бликат от кладенец, пълен с чувства и нежност.
Аз имам тънък слух и нюх и усетих в тембъра на гласа на речитиращата поетеса - загадъчна поетична дълбочина на изразяването, копнене, актьорски заложби на изпълнението, подчертаване на тънките психологични нюанси на проникновението: „Не ни е дадено да знаем всичко./животът е един. И е за кратко;/ Тогава за къде съм се затичала?...
Изящно и неподправено е написана стихосбирката на Петранка Божкова. Успокоително и насърчително. Как след всичко това няма да намериш „Време за песен“?
Смятам, че всички, които бяха на срещата с поетесата, ще си четат вечер стиховете и ще заобичат живота повече.
Георги ЙОВЧЕВ

И ВЪПРЕКИ ТОВА...

Нещастие то идва изведнъж и без да пита. Никога не пита. Залива ни като пороен дъжд и влива хищни пръсти във душите. Нещастие то никога не спи, не си почива даже във неделя. Изпречва се на пътя ни, мълчи, прицелва се спокойно. После - стреля. То има страшно много имена: предадена любов - пустиня сива, понякога е чувство за вина, или пък страх, че нещо си отива... Понякога е просто самота - безкрайна, като океан далечен; горчив урок, пресъхнала трева и полет, от светкавица посечен... Понякога е изгорена длан, протегната в очакване на нежност. Ръцете ми са в белези и знам как след това пропадам безнадеждно. И въпреки това, незнаяно как животът ни абсурден продължава. Зад океана се показва бряг. През облаците слънце засиява. И неусетно, като птичи вик внезапно щастие то ни докосва. То трае миг... Един-единствен миг. Но цял живот в душите си го носим.



